

stemt Myndighed overfor disse Arbejdere og kunde sige til dem: Ret eder ikke efter, hvad andre vil, men efter, hvad jeg vil, i det Øjeblik han stod med den Myndighed, som hans hele Stilling gav ham, og som Arbejdsforholdene uvilkaarlig forlevede ham med. Det var en ganske positiv Udtalelse, som gik ud paa noget positivt, og det var ikke en almindelig moraliserende Udtalelse om, at Folk ikke burde bære sig saaledes ad, men burde bære sig anderledes ad. Forholdet synes jo at tilspidse sig saaledes for det ærede Medlem, at en saadan Udtalelse er fornøden for, at Regeringen kan være en tilstrækkelig radikal Regering. Hvis man skulde indskrænke sig til en saadan Udtalelse, og hvis der ikke bag den stod nogen Handlingsmulighed for eller Villie til at sætte Foranstaltninger igennem, vilde jeg ikke mene, at det var en Regeringsudtalelse, som man behøvede at lægge nogen Vægt paa, eller som det var rimeligt at ønske. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, som han nu stiller sig, netop mere er Moralist og Filosof end Politiker. Min Stilling har været den, og den tror jeg ogsaa vil være Regeringens, at man ikke udtaler sig om sligt, før det gøres fornødent, og at man ikke udtaler sig om, hvad man vil gøre, før man bestemt ved, hvad man vil gøre, og hvad der kræves i Øjeblikket. Jeg har den Formening, at den lykkeligste Udgang paa det, som nu sker, er, at de besindige Arbejdere smider de daarlige Personer, som de paa Grund af Forholdene delvis maa taale mellem sig, ud af den Magtstilling, de søger at indtage. Jo mere dette indskrænker sig til, at Arbejderne selv holder Justits, desto bedre er Samfundet tjent dermed. At en almindelig Udtalelse fra Regeringen i Øjeblikket skulde gøre den Effekt, som det ærede Medlem tillægger den, tror jeg ikke, der maa da for Regeringen være en bestemt Mulighed for at handle bagefter Udtalelserne, men det, som det ærede Medlem ønsker, selve Udtalelsen, lægger jeg ingen Vægt paa.

P. Nørgaard: I Anledning af den Udtalelse, som fremkom fra den højtærede Indenrigsminister, vil jeg gerne i Korthed have Lov at sige, at naar jeg ved Behandlingen af dette Lovforslag har rettet en bestemt Forespørgsel til den højtærede Finansminister, er det, fordi dette Lovforslag sorterer under Finansministeren, og der er derfor ikke for mit Ved-

kommende eller for noget Medlems Vedkommende Anledning til at rette Forespørgsel til andre Ministre. For øvrigt har jeg sagt, og det staaer jeg ogsaa ved, at naar jeg har rettet denne Forespørgsel til Finansministeren, har jeg gjort det, fordi jeg anser den højtærede Finansminister for at være et af de mest handlekraftige Medlemmer, om jeg saa maa sige, det mest uafhængige Medlem af det nuværende Ministerium. Jeg er gaaet ud fra, at Forholdene ved Københavns Havn i Øjeblikket er aldeles forfærdelige. Naar det Arbejde, som nødvendigvis maa udføres, ikke bliver udført, vil det betyde en Ulykke for Samfundet. Efter den Oplysning, som den højtærede Finansminister her har givet, at der er Udsigt til, at Forholdene vil ordnes i Dag, har jeg ikke mere at sige om dette Spørgsmaal. Jeg er nemlig enig med den højtærede Finansminister i, at Ministeriet og Regeringen ikke skal blande sig i disse Forhold, naar de kan ordnes mellem de paagældende Parter. Formaålet med min Forespørgsel til den højtærede Finansminister var ikke, at denne skulde udtale sig i al Almindelighed eller fremsætte filosofiske eller akademiske Betragtninger med Hensyn til, hvorledes man skulde forholde sig, hvis det og det skete, men det skete udelukkende med Henblik paa den øjeblikkelige Situation, og hvis det viser sig, at Havnearbejderstrejken — ja, det kaldes jo ikke Strejke, men Arbejdsnedlæggelse — er afsluttet, har jeg ikke mere at sige, og saa ønsker jeg heller ikke, at Ministeriet skal komme med nogen som helst Udtalelse om, hvad man vilde have foretaget sig, hvis Forholdene ikke var gaaet i Orden. Jeg maa nemlig indrømme, at det er tidligt nok at gøre dette, naar Situationen er saa farlig og vanskelig, at det er nødvendigt, og jeg gaar ud fra, at Forholdene kan udvikle sig saaledes, at det bliver nødvendigt for Regeringen at træffe Forholdsregler; men naar det viser sig, at Situationen ikke er en saadan, ønsker jeg, som sagt, ikke nogen Udtalelse fra Ministeriets Side. At Ministeriet kommer med en saadan, kan maaske kun gøre Situationen værre, og jeg for mit Vedkommende har kun det ene Ønske, at Forholdene i Havnen og andetsteds maa kunne ordnes mellem de vedkommende Parter, saaledes at Samfundet ikke kommer til at lide under Følgerne af disse Forhold. Det var kun disse Udtalelser, jeg ønskede at fremsætte. Det vilde glæde mig og sikkert alle, om Forholdene ved Havnen vilde gaa